

KAAI
THEATER

**/// NEW
RESIDENTS'
MONTH ///**

Michiel Vandevelde
Our times

13>14/01/17 – 20:30 – Kaaistudio's
dance • 65 min.

EXTRA

- Join us on **Friday 13/01** for a **post-performance talk** with Michiel Vandevelde
- **From 10/01 to 14/01** you can visit the **video installation** *You take the words right out of my mouth* by Christophe Meierhans, at the concert hall. Limited capacity, please make a reservation on the spot.

YOU TAKE THE WORDS RIGHT OUT OF MY MOUTH

In the video installation *You take the words right out of my mouth* by Christophe Meierhans, four big screens show a busy street in Jerusalem's Old Town and the everyday situations that take place there. You hear a voice-over in which Western expats informally – and occasionally even brashly – talk about a culture that is foreign to them.

Video installation | 4 x 12 min. | in English | Make a reservation on the spot

CREDITS

concept, choreography

Michiel Vandevelde

performers

Nestor Garcia Diaz, Jara Vlaeminckx,
Michiel Vandevelde

set and light

Michiel Vandevelde, Tom Bruwier

feedback

Dries Douibi, Kristof Van Baarle,
Esther Severi (Kaaithheater)

graphic design

Ward Heirwegh

proofreading

Bryana Fritz, Katie Vickers,
Antoon Vandevelde, Tom Bruwier

technique

Tom Bruwier

production

mennomichieljozef vzw

co-production

Kaaithheater, STUK, Vooruit (in the frame of
DNA co-funded by the Creative Europe
Programme of the European Union), WP
Zimmer

residencies

Kaaithheater, Het Bos, STUK, Vooruit,
WP Zimmer, Bains Connective

support

The Flemish Authorities

thanks to

Alina L. Popa, and all the great people that
have given feedback along the way!

OUR TIMES

nl/ Welke rol krijgt het denken toebedeeld in onze tijd? Dagelijks worden we overspoeld door beelden en tekstflarden. Al deze informatie absorberen is een tijdrovende bezigheid en reduceert ons denken tot opslaan en verwerken. In deze storm van indrukken staat Michiel Vandevelde stil bij de staat van het denken.

Our times vertrekt vanuit een gesprek tussen de filosoof Jean-Luc Nancy en curator Daniel Tyradillis, maar ook vanuit dansmateriaal uit populaire videoclippen. Met dit contrasterende materiaal zoeken drie dansers het conflict op tussen verdieping en oppervlakkigheid. Niet louter als een kritiek op onze tijd, maar als poging om nieuwe denkmogelijkheden te creëren. In een uitbundige choreografie met gereapproprieerde dans, flarden tekst en bizarre muziek schept Vandevelde ruimte en tijd die voorbij de verbeelding gaan.

- Michiel Vandevelde studeerde af aan PARTS maar zijn activiteiten beperken zich niet tot dans. Hij is actief als curator en als co-hoofdredacteur verbonden aan podiumkunstedijdschrift *Etcetera*. Hij opende het voorbije seizoen met *Antithesis, the future of the image*.

fr/ Quel rôle attribue-t-on de nos jours à la pensée ? Quotidiennement, nous sommes submergés d'images et de bribes de textes. Absorber toute cette information est une activité chronophage qui réduit notre pensée à mémoriser et assimiler. Dans cette avalanche d'impressions, Michiel Vandevelde prend le temps de se pencher sur l'état de la pensée.

Our times part d'une discussion avec le philosophe Jean-Luc Nancy et avec le commissaire d'expositions Daniel Tyradillis, mais aussi de matériel de danse repris de clips vidéo populaires. Avec ce matériel contrasté, trois danseurs explorent le conflit entre approfondissement et superficialité. Pas simplement comme une critique de notre époque, mais comme une tentative de créer de nouvelles possibilités de réflexion. Dans une chorégraphie exubérante composée d'appropriations de danse, de fragments de textes et de musique étrange, Vandevelde crée du temps et de l'espace qui transcendent l'imagination.

- Michiel Vandevelde a achevé ses études à PARTS, mais ses activités ne se limitent pas à la danse. Il est en outre commissaire d'expositions et corédacteur en chef de la revue consacrée aux arts de la scène, *Etcetera*. Il a inauguré la saison passée avec le spectacle *Antithesis, the future of the image*.

en/ What role is allotted to thinking in our time? Every day, we are inundated with images and fragments of text. Absorbing all this information is a time-consuming business and reduces our thinking to storage and processing. In this storm of impressions, Michiel Vandeveldt pauses to think about the state of thinking.

Our times takes as its starting point a discussion between the philosopher Jean-Luc Nancy and the curator Daniel Tyradellis, as well as dance material from popular video clips. With this contrasting material, three dancers seek out the conflict between profundity and superficiality. This not only serves as a critique of our time, but is also an attempt to create new ways of thinking. In an exuberant choreography with reappropriated dance, fragments of text and bizarre music, Vandeveldt creates space and time that go beyond the imagination.

- Michiel Vandeveldt graduated from PARTS, but his activities are not limited to dance. He works as a curator and is linked to the performing arts magazine *Etcetera* as a co-editor-in-chief. He opened our previous season with *Antithesis, the future of the image*.

SOURCES

- POSTMAN, N. (1985). *Amusing ourselves to death*.
- NANCY, J.L. & TYRADELLIS, D., (2012). *Qu'appelons-nous penser?*
- HARMONY, K. (2012). *Spring Breakers (Soundtrack)*.
- DE ANDRADE, O. (1928). *Manifesto Antropófago*.
- OAKI, S. (2015), *Cake face*.
- TRECARTIN, R. (2013), *Center Jenny*.
- RPSMUSIC (2013). *One Pool - Two Helly Hansen Downjackets*.
- FREAK FAMILY VLOGS (2016). *Hitting Eggs & Cupcakes with Baseball Bats*.
- CYRUS, M. (2013). *Wrecking Ball*.
- BEAUTIFULLOONERS (2016). *In love trailer (non pop)*.
- DUPONT LOONER, A. (2015). *Cig pop 47" cattex balloon*.
- SARLEY, S. (2016). *Fingering fruit*.
- FRAGOLA, N. (2016). *YES CHEF*.
- WTF (2013). *Inflatable Superman*.
- LORDDANOFONDON (2013). *Journey through the universe beyond the speed of light*.
- LAMAR, K. (2012). *Swimming Pools*.
- PHETCHARAT, W. (2015). *Showry – More!*
- BOYFEETDREAM (2016). *Nike soccer fetish (sock & sneaker sniff)*.
- CURTIS, A. (2014). *Oh dearism II*.
- AUSSIE50 (2013). *Front Load Washer Total Carnage*.
- PSY (2012). *Gang nam style*.
- BEYONCE (2008). *Single Ladies (Put a ring on it)*.
- GS BOYZ (2008). *Do the Stanky Legg*.
- FILTHY FRANK (2013). *The Harlem Shake*.
- LADY GAGA (2009). *Bad Romance*.
- TOM JONES (1965). *It's Not Unusual*.
- JUSTIN BIEBER FT. MILEY CYRUS (2014). *#twerk*.
- ROBIN THICKE, T.I. & PHARRELL (2013). *Blurred Lines*.
- DILLON, F. & DJ SNAKE (2014). *Get low*.
- DJ SNAKE & LIL JOHN (2014). *Turn Down For What*.
- LAMAR, K. (2014). *M.A.A.D. City (Eprom remix)*.
- GODARD, J.L. (2011). *Eloge de l'amour*.
- MUDSKIPPER247 (2009). *Wetting Auss & TN's*.
- SPEARS, B. (2003). *Everytime (instrumental)*.
- GODARD, J.L. (1998). *Histoire(s) du cinema*.

'DE GESCHIEDENIS MOET NAMELIJK NOG GESCHREVEN WORDEN'

Michiel Vandevelde in gesprek met Esther Severi (Kaaaitheater, 2016).

Sinds hij afstudeerde aan PARTS, is Michiel Vandevelde choreograaf, curator en schrijver. Een rode draad doorheen zijn werk is een uitgesproken politiek en artistiek activisme. In plaats van te wachten tot alles beter wordt, pleit hij ervoor om zelf het heft in handen te nemen. "Ik ben ervan overtuigd dat elke generatie uiteindelijk haar eigen instituten moet creëren." Een gesprek met Michiel Vandevelde naar aanleiding van zijn Kaaithheater residentie (2017-2021).

Je verhoudt je op verschillende manieren tot het culturele veld: je maakt voorstellingen, co-cureert onder andere het Bâtard-festival, zit in de redactie van Etcetera en schrijft artikels. Hoe staat dit alles in relatie tot elkaar?

Alleszins niet los van elkaar. Misschien valt mijn praktijk zelfs te omschrijven als curatorschap: ik werk altijd met materiaal van anderen dat ik reapproprieer. Dit leidt tot nieuwe samenstellingen waarmee ik iets nieuws vertel – zowel bij mijn dans- en theaterwerk als in het schrijven en cureren. Ik gebruik het principe van 'kannibalisme', dat ik ontleen aan de Braziliaanse schrijver Oswald de Andrade. Hij ziet kannibalisme metaforisch, als het opeten van een invasieve of hegemonische cultuur om die vervolgens te verteren en uit te scheiden in een andere vorm. Hoewel de Westerse samenleving mij niet gekoloniseerd heeft, ga ik er ook niet mee akkoord. Wat beschouw ik invasief in mijn leven, of – breder – in de samenleving? Los daarvan kan de ene discipline ook de andere inspireren. Toen ik begon te repeteren voor *Antithesis, the future of the image* (2015) schreef ik eerst heel veel. Die teksten kwamen uiteindelijk terecht in een magazine. Tegelijkertijd hebben die teksten geleid tot de voorstelling.

De stad is voor jou een structuur waarin zich voor de kunsten zo'n alternatief systeem kan ontwikkelen. Zoek je ook naar een actieve betrokkenheid tot de stad zelf? Je hebt immers al verschillende keren de theaterzaal de rug toegekeerd, om in de stad een idee te ontwikkelen.

Ik engageer me in de stad voornamelijk als burger – niet enkel als kunstenaar. Voor mij bestaat die stad uit openbare voorzieningen, van park tot theater. Vaak bestaat de neiging om het 'binnen' en 'buiten' van een theaterzaal als tegenstellingen te zien. Maar ik zie ze allebei als publieke ruimtes, met elk zijn eigenheden, zijn voor- en nadelen. Afhankelijk van het project beweeg ik langs die as van binnen en buiten. Binnen heb je een focus en een enorm mooie machinerie om dingen te verbeelden, om een gevoel van 'samen' te creëren. Buiten is het chaotischer en is aandacht veel minder vanzelfsprekend.

Ik heb lang nagedacht over de black box als de negatieve ruimte van diegene rondom het theater. Zo spreekt de Duits-Koreaanse filosoof Byung-Chul Han over de 'overpositivering' en privatisering van de stad. Binnen Brussel is dat momenteel nog minder extreem, maar in een stad als Amsterdam bepaalt de aanwezigheid van toeristen de volledige ontwikkeling van de binnenstad. Waar vindt in zo'n context de publieke discussie nog plaats? Theaterhuizen staan idealiter los van die overpositivering, het zijn zwarte dozen voor verbeelding of het delen van ideeën, als negatief van de ruimte rondom het theater. Als plekken voor publieke discussie. Theater als ruimte voor het denken en ontwikkelen van andere discours, is iets waar ik intens mee bezig ben. We leven in een bizarre tijd die ons confronteert met een overvloed aan stupiditeit. Bijvoorbeeld: de grootste clown schopt het tot president. Hoe kunnen we het denken terug op de voorgrond plaatsen? Ik zie daarin een interessante rol weggelegd voor kunst.

> Lees het volledige interview op kaaithheater.be/residentsmonth

IMAGINING THE 'AGORA' OF THE 21ST CENTURY

Anna Siegel in conversation with Michiel Vandevelde (2016).

In *Our times*, you work with contrasting material, which you have reappropriated from different sources. Can you shortly introduce this piece? How did you arrive at this mix of material?

The idea is to appropriate material of various origin that is present in our current western culture (which, - problematically -, is often also a global culture). The dance material is based on pop video clips. The music is based on the soundtrack of the movie *Spring Breakers* by Harmony Korine (rap, trap and EDM music, a style which is very popular - think of Tomorrowland). We also use a lot of obscure film footage from Youtube. And there is text: a dialogue about 'thinking', based on a conversation between the philosopher Jean-Luc Nancy and the curator Daniel Tyradellis.

We gather all this material, in a setting that is merging together a film set, a gym space, a maker space and a club (a.o.). We try to create something like an 'agora' of the 21st century. The juxtaposition of the material we make use of is not meant as a critique of the age we live in. It is part of contemporary society, a society that is often criticized for its lack of political agency on behalf of the people. In *Our times*, but also more generally in my artistic work, I aim at thinking the public sphere in a new way. Instead of rejecting contemporary Western culture, I use its material and I cannibalize it in an attempt to construct the public sphere anew.

Juxtaposition creates contrast. This seems to be inevitable with such a list of materials.

Yes, I am interested in juxtaposition, tension and conflict. In my recent work I bring together contrasting material hoping to create conflict in the spectators' mind and to open up thought processes. This is the function of conflict for me: it urges us to deal with a particular question, and hence, if one doesn't reject the question, it initiates a thought process.

Besides, I think that the juxtaposition of various materials is an interesting operation in order to challenge the diversity and fragmentation that characterize contemporary society. In my view, public space is occupied by opposing groups. In the near future, the number of groups and its diversity can only increase. Hence we will need more than ever an agora, a public place for conflicts to be played out, a scenery for spectacular disagreement.

The piece also suggests an interplay between high and low culture. Between depth and superficiality.

In *Our times* I want to explore the tiny line between depth and superficiality: how superficiality can generate depth and vice versa. It is hard to avoid this opposition, but also, to a large extent, it is fake. Both poles belong to the same world. They feed each other. We need both. Similarly the opposition of high and low culture is not very useful.

***Our times* is closely connected to your previous piece *Antithesis, the future of the image* (2015). Again, you use a sentence that can be found in Neil Postman's *Amusing ourselves to death*. He writes: 'Thinking does not play well in an image-based culture. There is not much to see in it. It is not a performing art.' How did this sentence become the starting point of *Our times*?**

I read this passage from Postman at the time when I was creating *Antithesis, the future of the image*. In this piece, I used it as part of a larger argument. Back then, this quote was not my main focus. However it continued to occupy my mind afterwards, because it questions my own

premises about the potential of the theatre space. I used to defend theatre as one of the last spaces where one can exchange thoughts and forge more or less new concepts. But maybe this space, where we are supposed to assist to a spectacle and where performances are expected, isn't a good domain at all to share thoughts, ideas and even knowledge.

Hence my question: what do I mean when I claim that the theatre space is a space for thought? What makes us think? How is thought approached today? What is its status? These questions became the starting point for *Our times*.

There is still another connection with your previous work, not only with *Antithesis, the future of the image* but also with *Love Songs (veldeke)*. It is the notion of cannibalism. Can you elaborate on this?

Some years ago I started my (still ongoing) project *The Political Party*. The idea was to start from a blank page and write a new political program. And then, I attended a film seminar by Federico Rossino titled *Appropriation as the ultimate political gesture*. This seminar was a revelation to me. It completely reversed my own logic and my approach of the world. I saw the absurdity of my attempt to start from a blank page. Why not try to operate from within the heart of the capitalist system instead of from the outside?

Even the very existence of an outer space has become problematic today. Anyway, the idea of appropriation seemed interesting to me. This idea is linked to the *Manifesto Antropófago* from the Brazilian writer, poet, philosopher Oswald de Andrade. This manifesto from 1928, also referred to as the *Cannibalist Manifesto*, suggests that an invasive culture should not be merely rejected, but rather be eaten, digested and shitted out in a different version. Of course, as citizens living in the West, we have been and we still are the invaders. Nonetheless I asked myself the question: what aspects of western culture would I reject? Which aspects would I consider problematic? Maybe I should start to cannibalize these?

In 2012-2013 I have been working with a group of youngsters on *Love Songs (veldeke)*. I proposed to the group texts about love and politics. We asked the question whether love could be a tool for politics. We read these texts together, but during the breaks the youngsters were playing music, mostly pop music, and they danced on it. And while I saw them, I thought: 'This is interesting. Here we have a sort of movement and image culture invading these young bodies, including mine. Couldn't we generate movements and dance material from this improvisation? Instead of fighting it with contemporary dance phrases, rather eating, digesting and shitting out this dance material from popular culture in a different form: that is what we have to do!' Now, precisely this principle of 'cannibalism' is at work in my recent pieces.

Meet our new artists-in-residence

Discover the work of the six artists who will have a prominent place in the Kaaitheater programme for the next five years. They showcase the interests and concerns of artists today, based in their commitment to their fields of research. They each give you as the viewer an active role, either intellectually or physically. You will be amazed by their irrepressible urge for experimentation and razor-sharp perspectives.

Read the long versions of the interviews with the new artists-in-residence at kaaitheater.be

Vera Tussing *Mazing*

What does being together mean in 2016? Vera Tussing investigates the issue in a cheerful but destabilizing performance that both questions and reinforces the concept of 'community'. Time for a reassessment of physical contact in this digital age!

Kaaistudio's • 20>21/01 • performance

Radouan Mriziga *55*

Radouan Mriziga's characteristic dance style provokes confrontations between physicality and strict concepts, between the sensual and the rational. Using his own body as a measure, he constructs an architectural form.

Kaaistudio's • 24/01 • dance

Benjamin Vandewalle (with Yoann Durant) *Hear*

Hear immerses you in a soundscape that explores the physical power of sound. A visual composition of sounds stimulates your senses. Each show uses a local choir of performers, and consequently evolves into a unique sound performance.

La Vallée • 25>27/01 • performance

Kate McIntosh *All Ears*

Kate McIntosh transforms the stage into a laboratory and recording studio. In the silence between the sound recordings, she asks you questions: who are we when we are alone, and what are we missing in our urge for self-actualization?

Kaaistudio's • 28/01 • performance